

Spm. nr. S 1404

Til ministeren for nordisk samarbejde (16/3 99) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Agter ministeren at foretage sig noget for fremover at undgå, at møder i Folketinget kolliderer med møder i Nordisk Råds regi?«

Begrundelse

I sit svar den 11. marts 1999 på spørgsmål nr. S 1399 skriver ministeren, at når danske ministre har været svagt repræsenteret ved en række møder i Nordisk Råds regi, skyldes det »en række uheldige og uforudsigelige omstændigheder i forbindelse med mødeplanlægningen«.

Således var der en forespørgselsdebat om forsvarspolitik i Folketinget i februar 1999 samtidig med, at man også drøftede sikkerhed og forsvar på Nordisk Råds møde i Helsingfors.

Ved en bedre koordinering af mødeplanlægningen i Folketinget og i Nordisk Råd kan sådanne sammentræf undgås - eller i hvert fald minimeres.

Såfremt det nordiske samarbejde virkelig som ministeren skriver i sit svar på spørgsmål nr. S 1399, »som hidtil er højt prioriteret af regeringen«, må der også være en interesse i at koordinere møderne i Folketinget med møderne i Nordisk Råds regi.

Svar (23/3 99)

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved):

Det er mit indtryk, at Folketingets formand i videst muligt omfang i sin mødeplanlægning tager hensyn til, at medlemmerne og ministrene kan deltage i arbejdet i internationale fora, herunder Nordisk Råd. Det er dog næppe sandsynligt, at kollisioner helt kan undgås.

Jeg vil i øvrigt opfordre spørgeren til som medlem af Nordisk Råd selv at bidrage til, at kollisioner mellem møder i de to fora i videst muligt omfang undgås.

Spm. nr. S 1471

Til undervisningsministeren (12/3 99) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Der ønskes en detaljeret redegørelse for hele det handlingsforløb, der har ført frem til, at Europabevægelsen automatisk får tildelt midler fra Nævnet vedrørende EU-oplysning på linie med de politiske partier og de store EU-folkebevægelser?«

Begrundelse

I ministerens svar den 10. marts 1999 på spørgsmål nr. S 1332 fremgår det, at Nævnet vedrørende EU-oplysning har placeret Europabevægelsen i den gruppe af partier/bevægelser, der automatisk tildeles oplysningsmidler med to begrundelser: For det første siges det, at man ønsker at tilstræbe en rimelig balance mellem de forskellige holdninger til EU. Hvis denne argumentation er holdbar, må man naturligvis forvente, at fordelingen af midler til Europabevægelsen har medført en større balance i den pulje, hvori bevægelsen indgår. Dette er imidlertid ikke tilfældet: I den pågældende pulje, der omfatter Folketingets partier og de tre bevægelser (inklusive Europabevægelsen), er 7 af partierne/bevægelserne klare jasiere og tilhængere af Unions-udviklingen (nemlig: Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti, Centrum-Demokraterne, Venstre, Det Konservative Folkeparti og Europabevægelsen) mens 6 partier/bevægelser er såkaldte nejsigere og modstandere af Unions-udviklingen (nemlig: Enhedslisten, Socialistisk Folkeparti, Fremskridtspartiet/Dansk Folkeparti, Juni-bevægelsen og Folkebevægelsen mod EU). Da beslutningen blev truffet (i 1995?) var Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti endnu at betragte som ét parti, således at balancen dengang i realiteten var 7 EU-tilhængere og 5 EU-modstandere. Altså en klar ubalance. Var Europabevægelsen således ikke taget med i puljen, havde der været større balance, end der er nu.

Ser man yderligere på mandatfordelingen bag de forskellige partier, viser det sig, at der i den »automatiske pulje« er 139 mandater for Unionen, mens kun 35 mandater er unionsmodstandere. Når man således medtager størrelsen og tyngden af de politiske partier, er der en meget stor ubalance mellem de to grundholdninger